

Capitolul 13

Cele două fiare

Balaurul și cele două fiare

Victoria lui Mihail asupra balaurului pune capăt tuturor influențelor și acțiunilor lui satan în cer. Faptul că balaurul și îngerii lui au fost aruncați pe pământ este un eveniment deosebit de important și de serios. Domeniul de acțiune al lui satan este limitat prin aceasta pe pământ, și oamenii temători de Dumnezeu dintre iudei și dintre națiuni vor fi în mod deosebit ținta urii lui ucigașe. În afară de aceasta el va orbi popoarele și va acoperii țările cu întuneric, în care odinioară a strălucit luminoasă lumina mărturiei creștine. Cu toate că satan este un duh invizibil pentru ochiul omenesc, el va fi realmente și personal pe pământ în ultima jumătate a săptămânii-an a lui Daniel. – În acest capitol ne sunt arătați cei doi slujitori ai lui cei mai importanți, doi oameni, doi bărbați. Aceste unelte ale lui satan mai sunt numite și fiare, sălbatic, animale periculoase¹. Ca oameni sunt desigur răspunzători înaintea lui Dumnezeu, dar aici ei sunt văzuți ca unelte ale lui satan, care le dă putere și îi conduce. Satan este duhul stăpânitor, care va lucra în și prin acești doi decăzuți. Prima fiară va fi un om dintre națiuni și va acționa brutal (versetele 1-10), cea de-a doua fiară va fi un iudeu, care va exercita o influență rafinată, inducătoare în eroare (versetele 11-18). Prin acești doi cei mai importanți slujitori pe pământ ai lui satan va încerca el să nimicească pe Israel, și deoarece el nu poate obține acest țel, el va urmări »rămășița« lui (capitolul 12,17). Mai târziu el va mâna pe oamenii orbiți, înșelați de el, să se ridice la război împotriva lui Hristos Însuși și a oștirii Lui cerești, ca să sufere o nimicire totală și definitivă (capitolul 19,19-21).

Prima fiară

Reînființarea imperiului roman

Capitolul 12,18. - »**Și am stat pe nisipul mării.**« Vizionarul Ioan a fost așezat de fiecare dată pe un loc potrivit, de unde el putea să observe bine lucrurile care trebuiau să-i fie arătate. Astfel de locuri erau cerul (capitolul 4,1), nisipul mării (capitolul 12,18), pustia (capitolul 17,3) și muntele înalt (capitolul 21,10); de aici el putea să privească nestingherit diversele viziuni.

»**Nisipul mării**«, pe care sta vizionarul, simbolizează mulțimea mare a oamenilor (capitolul 20,8). Această expresie simbolică este folosită în general și se folosește frecvent în literatură. Nisipul îndreaptă gândurile spre mulțimea numeroasă a omenirii, și marea agitată vorbește simbolic despre forțele nestăpânite, răzvrătite și principiile care domină între ele. Mulțimea oamenilor sau „marea popoarelor” este văzută deci aici într-o stare de neliniște și revoluție. În această împrejurare stătea vizionarul și a văzut »ridicându-se din mare o fiară«.

Capitolul 13,1. - »**Și am văzut ridicându-se din mare o fiară având zece coarne și șapte capete; și pe coarne zece diademe, și pe capete, nume de hulă.**« - Fără îndoială această fiară reprezintă vechiul Imperiu roman, care va reapare. Se va ridica în mod asemănător cu vechiul imperiu : »Și patru fiare mari s-au ridicat din mare« (Daniel 7,3), și ele s-au ridicat din marea agitată a popoarelor. Cele patru imperii vechi – cel babilonian, persan, grec și roman – sunt

¹ Animalele sunt folosite în Cuvântul lui Dumnezeu ca simboluri pentru puteri sau împărății, dar expresia se folosește deseori pentru căpetenia unei împărății, deoarece domnitorul imprimă întregii împărății caracterul lui propriu. Expresia fiară (animal) se folosește deci alternativ, atât pentru o împărăție cât și pentru căpetenia ei.

prezentate atât prin metale (Daniel 2) cât și prin fiare (Daniel 7), și ele vor exista² și în timpul din urmă, când va veni Domnul. Primele trei puteri, lipsite de puterea lor deosebită, vor exista³ pur și simplu în ultimul timp, însă cea de-a patra, împărăția romană, va fi ca și în trecut puterea stăpânitoare pe pământ. Roma a luat ființă la început dintr-o stare de revoluție, haos și anarhie. Cetatea a fost construită scurt timp înainte ca cele zece seminții ale lui Israel să fie duse în captivitatea asiriană. Multele păreri și legende în legătură cu nașterea Romei arată toate spre mărimea și importanța mare din viitor a acestui oraș. În Daniel 7,3.7 este anunțată ridicarea din trecut a imperiului roman și în Apocalipsa 13,1 vizionarul vorbește despre reînființarea lui viitoare. De mai mult de 15 secole imperiul roman nu mai există⁴, dar reînființarea lui viitoare este neîndoielnică, și aceasta este văzută aici în Apocalipsa. Nu putem constata cu exactitate când va deveni vizibilă împărăția romană. Ar fi posibil ca fiara să apară pe prim plan ca putere dominantă după prăbușirea generală a tuturor regimurilor de guvernare din timpul celei de-a șasea judecăți pricinuite prin ruperea peceților (capitolul 6,12-17). Martirii, despre care se vorbește în capitolul 6,9-11, vor fi omorâți înainte să înceapă prigonirea prin fiară. Lor li se spune să aștepte până când și frații lor, care vor fi omorâți după ei, vor fi la ei. Din aceasta rezultă că în timpul judecăților pricinuite prin ruperea pecetelilor fiara nu va fi încă un prigonitor al sfinților.

Ridicarea fiarei din mare și din adânc

Aici fiara este văzută cum apare pe scena pământului, ea »se ridică din mare«. Dar se mai spune despre ea, că se ridică »din adânc« (capitolul 11,7; 17,8). Împărăția romană va reapărea în săptămâna a 70-a, și ultima săptămână a săptămânii-an a lui Daniel, și se va ridica cu precădere dintr-un haos social și politic. În starea ei viitoare, definitivă, va arăta caracterul ei diabolic și originea ei diabolică. Ridicarea ei din mare arată ivirea ei viitoare din stările dezorganizate de pe pământ, ridicarea din adânc arată starea ei sub puterea și călăuzirea lui satan. Această ultimă stare a împărăției se va arăta după aruncarea lui satan pe pământ, cu care va începe Necazul cel mare. În timpul ultimilor trei ani și jumătate ai existenței lui, natura și activitatea împărăției va lăsa să se recunoască clar caracterul satanic al ei.

Coarnele și capetele fiarei

1. »... având zece coarne și șapte capete; și pe coarne zece diademe.« - Aici coarnele sunt amintite înainte de a fi amintite capetele. În capitolul 12,3 și 17,3 ordinea este inversă. Motivul pentru care cele *zece* coarne sunt amintite înaintea capetelor este probabil acela, că fiara (împărăția romană) va fi constituită la apariția ei din zece imperii. De aceea atenția este îndreptată asupra acestei caracteristici noi a împărăției, o caracteristică pe care nu a avut-o în vechime. Vizionarul a văzut șapte diademe pe capetele balaurului (capitolul 12,3), aici el a văzut zece diademe pe coarnele fiarei. Cele zece coarne împodobite cu diademe sunt zece împărați (capitolul 17,12). În curând aceste zece state din Europa de vest se vor vedea clar. Astăzi am face numai presupuneri, dacă am vrea să le denumim sau să le prezentăm granițele. Însă ele se vor vedea clar, când Dumnezeu în previziunea Sa le va lăsa să se vadă. Împărăția romană nu a avut niciodată în trecut această formă. Când s-a prăbușit, dintr-un imperiu imens cu un domnitor puternic au luat naștere numeroase împărății și state mici. Dar când se va reinstaura, în granițele

² Vizionarul nu vorbește despre prăbușirea imperiului roman și despre faptul că de secole el nu mai există. El vedea reînființarea lui viitoare.

³ Țara caldeenilor aparține Iracului de astăzi. Trăsăturile de caracter ale imperiului babilonian se văd însă în imperiul roman reinstaurat. După sentința lui Dumnezeu Babilonul nu va mai apărea ca putere mondială (Ieremia 51,60-64).

⁴ Roma a căzut în anul 476 după Hristos. Ultimul purtător al coroanei împărătești, un domnitor tânăr și slab, a fost Romulus Augustus. Primul nume amintește de întemeietorul împărăției, cel de-al doilea de primul împărat.

ei vor fi zece state. Cei zece împărați sau conducători de state vor fi atunci probabil oboșiți din cauza invidiei și certii dintre ei; aceștia vor fi »într-un gând și vor da puterea și autoritatea lor fiarei« (capitolul 17,13). Atunci va fi numai *un singur* despot competent peste această împărăție, »cornul mic« din Daniel 7. Acest prinț roman va face un legământ pentru o săptămână (șapte ani) cu națiunea decăzută a iudeilor (Daniel 9,27), dar pe care »la jumătatea săptămânii« îl va rupe. La venirea Domnului cu putere și cu judecată își va primi soarta definitivă în iazul de foc (Apocalipsa 19,20).

Nume de hulă

1. »... și pe capete, nume de hulă.« - Aceasta este o altă caracteristică mult mai rea a fiarei. S-ar putea ca împărăția cu mărimea și puterea ei uriașă să impresioneze pe observatorul superficial, dar caracterul ei de hulă împotriva lui Dumnezeu, care era vizibil purtat »pe capetele« ei (care vor conduce fiara în timpul acțiunilor ei), ar trebui să îngrozească pe orice om care gândește. Cele *șapte* capete ale fiarei nu reprezintă succesiunea domnitorilor sau a formelor de guvernare, ca în capitolul 17,10, ci puterea de guvernare *totală* sau aproape nelimitată, cu care va fi dotată fiara în zilele din urmă; ele arată *plinătatea* puterii de guvernare exercitate cu *intelență* (ca în capitolul 12,3).

Pe aceste capete vor sta »nume de hulă«. După părăsirea mărturisirii creștine și după decăderea de la Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2,3) rezultatul va fi batjocura oficială a lui Dumnezeu. Fiara va provoca oficial pe Dumnezeu și cu hotărâre va fi împotriva tuturor celor care Îi aparțin (capitolul 13,6). Aceasta va fi o caracteristică clară a împărăției romane în ultima ei stare. Nu fără un motiv de înțeles ne-am fi așteptat ca numele de hulă să fie mai degrabă pe capetele balaurului, dar ele sunt văzute pe capetele *fiarei*. Aceasta va apărea evident cu împotrivirea ei directă și nerușinată față de Dumnezeu și față de Unul Său și împotriva tuturor celor care »au în cer o casă«. Pluralul »*nume* de hulă« arată că în privința aceasta ne putem gândi la tot felul de forme de dezonorare ale lui Dumnezeu în ochii oamenilor.

Trăsăturile caracteristice ale împărăției romane

2. - »Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare autoritate.« - Fiara, împărăția romană, va uni în sine, pe lângă caracteristicile ei foarte deosebite, și caracteristicile esențiale ale celor trei imperii mondiale dinaintea ei⁵. În Daniel 7 sunt descrise simbolic toate cele patru imperii mondiale. Acest capitol din cartea Daniel conține o profecție continuă. Ea cuprinde perioada de timp de la cucerirea lui Iuda și a Ierusalimului și până la domnia veșnică și atotcuprinzătoare a Domnului, cu alte cuvinte, de la timpul de domnie al lui Nebucadnețar și până la domnia Fiului Omului. Primele trei imperii mondiale sunt descrise numai pe scurt, cel al caldeenilor în versetul 4, cel al mezilor și perșilor în versetul 5, și cel al grecilor în versetul 6. Restul capitolului, începând cu versetul 7, este dedicat în principal studiului celei de-a patra fiare, care nu este numită cu numele, dar este descrisă în caracterul ei particular. La compararea lui Daniel 7 cu Apocalipsa 13,2 se observă, că animalele sălbatice sunt numite în succesiune inversă. În Daniel 7 desfășurarea istorică solicită ca leul, simbolul preferat

⁵ „Toate fiarele sălbatice și puternice, care sunt prezentate succesiv în Daniel 7 pentru prezentarea diverselor imperii, sunt unite totodată aici într-un monstru. În aceasta se cuprinde un sens profund. Imperiul roman a unit în sine însuși toate principiile îngrozitoare și tiranice ale marilor imperii anterioare. De aceea simbolul combinat din acest verset este foarte potrivit, unind simbolurile celorlalte imperii în simbolul imperiului Romei și în felul acesta unitatea cu forme multiple a Romei, puterea ei și cruzimea ei, precum și extinderea stăpânirii ei sunt prezentate impresionant ochiului” – „The Apocalypse” de Stuart.

al renumitului imperiu mondial babilonian, este numit pe primul loc. În Apocalipsa 13,2, leopardul, sau al treilea imperiu mondial, pe primul loc. Pentru leopard (sau panteră) sunt tipice mișcările rezezi și salturile deodată, caracteristici care îl caracterizează și pe Alexandru, grecul puternic. O domnie de groază, apăsătoare și epuizantă, așa cum o practicau perșii în provinciile cucerite (probabil cu excepția Iudeii), este prezentată simbolic prin picioarele unui urs. După aceea se vorbește despre gura unui leu, un indiciu spre urletele lui, groaza pe care o provoca, și asupra cruzimii lui, cu care el își sfâșie prada. Aceste caracteristici ale naturii animale le vedem prezentate sintetizat aici și personificate în împărăția romană, care se vede și în ce-a de-a patra fiară din Daniel .

Balaurul și fiara

2. - »Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare autoritate.« - Fiara, care unește în sine caracteristicile diferite și însușirile imperiilor mondiale anterioare și va prelua domnia lor, va fi unealta potrivită pentru balaur, prin care el poate lucra. Fiara va moșteni deci nu numai domnia mondială, care a fost încredințată odinioară lui Nebucadnețar, ci va exercita în lume și cruzimea și autoritatea brutală a *balaurului*, într-o oarecare măsură ca loctiitor al lui. Viclenia și perfidia șarpelui se vor arăta în celelalte două fiare (Apocalipsa 13,11). *Puterea* satanică din Adânc, *scaunul de domnie* al lui satan în mijlocul unei lumi dușmane față de Dumnezeu și o mare *autoritate* pe pământ se adaugă la tabloul îngrozitor prezentat aici. Domnul Isus a refuzat primirea din mâna lui satan a domniei asupra »tuturor împărățiilor pământului« (Luca 4,5-8) – aici vedem pe cineva, care o va prelua. Balaurul aruncat din cer va da fiarei puterea sa și scaunul său de domnie simbolic de pe pământ, care se va arăta *atunci* cu trăsăturile caracteristice corespunzătoare originii sale, ridicării sale »din Adânc« (capitolul 17,8).

Caracterul satanic al împărăției romane și activitatea fiarei marcată de acest caracter se vor arăta pe deplin în timpul de necaz care va veni, în cei trei ani și jumătate, premergători venirii Domnului în slavă. După acest timp, la sfârșitul săptămânii a 70-a a lui Daniel, fiara și colaboratorul ei la rău, cea de-a doua fiară sau anticristul, »vor merge la pierzare«, în iazul de foc. Cele două fiare din acest capitol sunt văzute la sfârșit ca doi oameni inspirați și călăuziți de diavolul. În ultimele zile de decădere aceste persoane principale își vor primi de vii soarta lor veșnică (capitolul 19,20).

Moartea și reparația fiarei

3. - »Și unul din capetele ei era ca înjunghiat de moarte și rana ei de moarte fusese vindecată: și tot pământul se minuna de fiară.« - Acest verset vorbește despre moartea și reînvierea fiarei, deci despre sfârșitul statal și reînființarea împărăției romane. Evident capul înjunghiat este identificat cu fiara. Împărăția romană în forma ei de imperiu a fost, ca să zicem așa, »înjunghiată«; în anul 476 după Hristos a încetat să mai existe. Din timpul acela și până astăzi imperiul de odinioară care stăpânea lumea este ca stat într-o stare de moarte. Dar Dumnezeu, potrivit cu previziunea Sa, va face să reapară împărăția dintr-un cadru de patimi revoluționare și conflicte, »din mare« (versetul 1): »rana ei de moarte s-a vindecat«. Vizionarul a văzut aceasta ca un fapt împlinit, așa cum arată și versetul 1. Dar după ridicarea ei din mare, reparația ei ca stat în lume, la mijlocul săptămânii a 70-a va urma »ridicarea din adânc«, această apariție în caracterul ei satanic. Ca o constituire statală pe pământ, fiara va exista deci înainte de jumătatea săptămânii. Aceasta rezultă și din profeție, că „principele” ei va încheia un legământ trainic cu iudeii decăzuți pentru o (întreagă) săptămână de *șapte ani* (Daniel 9,27). Caracterul ei satanic (capitolul 13,2; 17,8) se va arăta clar în a doua jumătate a acestei săptămâni profetice.

3. - »Și tot pământul se minuna de fiară.« - Fiara va apare într-un fel și cu o natură necunoscută până atunci, fără exemplu în istoria omenirii. Această putere omenească, care se va pune înaintea lui Dumnezeu cu energie satanică, echipată cu puterea și autoritatea mondială a lui satan, va produce uimire pe întreg pământul. Tot pământul se va uimi de această înfățișare. Nu vedem nici un motiv să îngrădim expresia »tot pământul«. Reînființarea împărăției romane trebuie să aibă cea mai mare importanță pentru toți care sunt în sfera ei de influență și pentru cei care trăiesc în afara acesteia. Autoritatea balaurului și influența lui va trece peste granițele celor zece imperii. Fiara, căreia satan îi dă puterea sa, va avea o influență dominantă asupra întregului pământ, chiar și asupra ținuturilor păgâne.

Închinarea adusă balaurului și fiarei

4. - »Și s-au închinat balaurului, pentru că i-a dat fiarei autoritatea; și s-au închinat fiarei, spunând: „Cine este asemenea fiarei și cine poate lupta împotriva ei?”« - Vedem din acest verset că Dumnezeu este pus deoparte și în locul Lui a pășit balaurul. Nu Creatorul, ci satan va fi universal adorat. O mărturisire goală va fi fără valoare în zilele acelea rele. Într-un mediu devotat în totalitate lui satan numai o adevărată și cunoscută relație cu Dumnezeu poate păzi de cădere. Numai aceia, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului înjunghiat (versetul 8), numai cei aleși vor putea în timpul acela să se împotrivescă triumfului aparent al lui satan. În ochii oamenilor balaurul va face ceea ce după părerea lor numai Dumnezeu poate face, și anume, să dea fiarei cea mai mare autoritate pe pământ. De aceea ei se vor închina balaurului și-i vor aduce adorare divină.

Dar și fiara va fi adorată. Uimirii, provocate de reapariția ei și semnele supranaturale care vor urma după aceea în lume, îi urmează închinarea. Atât uimirea cât și adorarea vor fi universal răspândite, și această adorare în felul și extinderea ei va depăși tot ce a fost întreprins odinioară în Roma. Spiritismul, care a făcut mari progrese în ultimul timp, lucrează spre o anumită țintă: adorarea diavolului. În Europa și America s-a răspândit foarte mult adorarea adusă diavolului. Din 2 Tesaloniceni 2,3-12 știm că omul păcatului (anticristul, sau fiara a doua din Apocalipsa 13) va fi de asemenea adorată. Ce provocare a lui Dumnezeu! Ce batjocură și desfigurare a creștinismului! Nu Dumnezeul adevărat, Tatăl și Fiul, vor fi adorați ci o triunitate diabolică, balaurul, fiara și omul păcatului. Este aceasta ținta spre care se îndreaptă așa-numitele noastre țări creștine? Adepții „criticii înalte” fac sub influența satanei tot ce este posibil ca să conducă creștinătatea la diavolul, și în privința aceasta fac progrese mari.

4.- »„Cine este asemenea fiarei și cine poate lupta împotriva ei?”« - Aceste cuvinte arată că puterea ei și strategia ei de război sunt însușirile impresionante care trezesc admirația din partea lumii și prin aceasta omagierea, care i se cuvine după gândurile oamenilor, din cauza poziției ei înalte. Noi credem însă, că se vor face eforturi mai mari și căpeteniei imperiului mondial reinstaurat i se va aduce onoare divină. În această direcție se vor îndrepta eforturile celei de-a doua fiară (capitolul 13,11-15).

Hulă, autoritate și prigoană prin fiară

5.-7. - »Și i s-a dat o gură, care vorbea lucruri mari și hule; și i s-a dat autoritate să lucreze patruzeci și două de luni. Și i s-a deschis gura pentru hule împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui și cortul Lui și pe cei care locuiesc în cer. Și i s-a dat să lupte împotriva sfinților și să-i învingă; și i s-a dat autoritate peste orice seminție și popor și limbă și națiune.« - Țesut în această împletitură întunecată a răutății satanice și aroganței omenești este un fir de mângâiere pentru sfinții lui Dumnezeu rămași, din timpul de acum și din

viitor, revenirea frecventă a cuvintelor »i s-a dat«. Și înapoia fiarei stă puterea ascunsă, dar atotputernică a lui Dumnezeu. Satan nu are nici o putere care să nu-i fi fost *dată*. Toată puterea vine în cele din urmă de la Dumnezeu. Altceva este folosirea puterii împrumutate de către fiecare în parte, și de aceasta este fiecare răspunzător, chiar și diavolul. Puterea, care odinioară a biciuit cu o furtună puternică Marea Galileii, ca să scufunde corabia, care purta cea mai prețioasă încărcătură, care a fost încărcată vreodată pe o corabie, pe Domnul Isus și ucenicii Săi – această putere își avea originea în Persoana divină care dormea în partea dinapoi a corăbiei. Pentru un timp scurt i s-a dat lui satan autoritate asupra elementelor naturii, ca să ne arate, că puterea sa precum și durata exercitării ei este supravegheată și ținută în frâu de Dumnezeu potrivit cu voia Sa și cu plăcerea Sa (Marcu 4,35-41).

În mândria inimii ei fiara însăși se va lăuda și va huli pe Dumnezeu. Cine *este el și ce a făcut el* va fi fără îndoială conținutul »lucrurilor mari«, pe care el le va spune; dar sunt adăugate cuvintele semnificative »și hule«. El va huli public pe Dumnezeu și pe toți ai Săi de pe pământ și din cer și-i va batjocori cu cuvinte, care nu sunt redete, dar cu siguranță vor fi destul de aspre și rele, ca manifestările unei inimii care a decăzut de la Dumnezeu și este călăuzită de diavolul.

Încă o dată este redată durata acțiunii puterii satanice personificată în fiară pe pământ: »și i s-a dat autoritate să lucreze patruzeci și două de luni«. Trebuie să ținem seama că aici nu este vorba de durata de existență a fiarei sau a împărăției romane, ci este timpul activității ei sub puterea satanei. Sunt patruzeci și două de luni sau trei ani și jumătate înainte de nimicirea definitivă a împărăției. În acest timp fiara va merge sub directă conducere a balaurului pe drumul ei de blasfemie și violență. Întreaga durată a împărăției, de la ridicarea ei din mare (versetul 1) și până la nimicirea ei de către Domnul la venirea Sa în slavă (capitolul 19,19-21), cuprinde cel puțin întreaga ultimă săptămână-an a lui Daniel. Activitatea ei satanică de patruzeci și două de luni va începe la mijlocul acestei a 70-a săptămână cu ridicarea ei (simbolică) din adânc.

În acest timp Dumnezeu și Casa Lui și locuitorii cerului, care »își au casa în cer«, vor fi subiectul hulelor satanice din gura fiarei. Vor fi rostite cuvinte obraznice și rele. Nu știm ce se va spune; putem însă fi siguri că ce este mai rău, ce poate deveni mai josnic prin ura insufletă de balaur împotriva lui Dumnezeu, va fi rostit public și tare. În afară de aceasta hula va avea probabil caracterul disprețului și batjocurii în reprezentări simbolice ale lucrurilor divine. – Atunci și sfinții de pe pământ, care vor interveni pentru drepturile lui Dumnezeu și vor fi împotriva balaurului și a uneltelor lui executive, vor fi expuși puterii și bunului-plac al fiarei. Sfinții acelor zile nu vor fi de felul celor șapte mii de martori ascunși, ci vor fi de felul lui Ilie, îndrăzneți și fără compromisuri în mărturia lor. Fiarei i se va permite să urmărească sfinții, să facă război împotriva lor și »să-i biruiască«. În capitolul 11,7-8 este descrisă o întâmplare asemănătoare, dar care este însă limitată la Ierusalim. „Autoritatea” dată fiarei se va extinde peste granițele imperiului mondial viitor. Ea pare să fie neîngrădită în extinderea ei, deoarece ea se va extinde »peste orice seminție și popor și limbă și națiune« (această subîmpărțire împătrită a întregii omeniri). În capitolul 11,9 vedem ca exemplul oameni adunați la Ierusalim din toate părțile pământului, care se vor uni cu fiara în uciderea și tratarea batjocoritoare a sfinților iudei. Deci și în afara imperiului roman vor fi țări și popoare sub influența ei puternică și vor sta sub autoritatea ei. Între fiară și femeie, curva (Babilonul), va fi o legătură strânsă (capitolul 17,3.7), dar vor fi și alte națiuni care vor avea legături *exterioare* cu fiara și asupra cărora se va exercita autoritatea ei.

Adoratorii fiarei

8. - »Și i se vor închina toți aceia care locuiesc pe pământ, al căror nume nu a fost înscris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului celui înjunghiat.« - De mai multe ori am atras atenția cu privire la înțelesul deosebit al expresiei »cei care locuiesc pe pământ«. Ea desemnează pe oamenii care conștient au respins chemarea cerească și prin aceasta în mod practic au renunțat

la creștinism. Ei sunt diferențiați de »popoare și seminții și limbi și națiuni« (capitolul 11,9-10), care în general mai puțin au venit în contact cu mesajul divin. Toți, care vor locui atunci pe pământ⁶, sunt prezentați aici în contrast cu aceia al căror nume stă scris în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat. După acest cuvânt al Scripturii, toți – cu excepția celor aleși – se vor închina fiarei. Însă spre acești aleși, care au fost salvați prin sângele Mielului înjunghiat, în acele timpuri de suferință se vor îndrepta în mod deosebit interesele pline de înțelegere ale Domnului. Cartea vieții, în care sunt scrise numele lor, Îi aparține. În aceasta sunt scrise numele lor începând cu întemeierea lumii. De aceea nu poate avea loc nicio ștergere a acestei cărți, în timp ce fără îndoială unele nume pot fi șterse din cartea sau registrele denotațiilor creștine (capitolul 3,5). În ultima carte se vor găsi nume ale mărturisitorilor adevărați și falși, deoarece Dumnezeu ia cunoștință despre oricine care mărturisește că este creștin. Dar cartea vieții Mielului poate conține numai numele celor mântuiți, deoarece acestea sunt notate de la începutul lumii, deci de când a început timpul. În capitolul 17,8 se vorbește despre aceeași carte și despre aceiași oameni, ca și aici, cu toate că acolo nu se amintește Mielul. Fiara va birui pe sfinți și îi va omorî, dar partea care nu se pierde a martirilor este viața veșnică. Mielul i-a salvat prin moartea Sa și prin aceasta a pus temelia pentru realitatea mângâietoare și întăritoare, pe care El a revelat-o la timpul potrivit – realitatea, că numele lor sunt scrise în cartea Sa a vieții. Copiii lui Dumnezeu, cei mântuiți din timpul creștin, care mai durează și astăzi, au fost dăruiți cu binecuvântări duhovnicești în Hristos, care au originea mult mai înainte decât binecuvântările aleșilor de aici și a celor binecuvântați din Matei 25,34. Noi am fost cunoscuți mai dinainte, aleși mai dinainte și hotărâți înainte de întemeierea lumii, deci înainte să existe timpul, din veșnicie (Efeseni 1,4-5; Romani 8,29). Să mai remarcăm, că cei aleși din Matei 24,22 sunt iudei temători de Dumnezeu, în timp ce în versetul nostru și în Matei 25,34 sunt oameni din toată lumea.

Un apel și o atenționare

9. – 10. - »Dacă are cineva urechi, să audă! Dacă cineva duce în robie, în robie va merge. Dacă cineva ucide cu sabia, cu sabia trebuie să fie ucis. Aici este răbdarea și credința sfinților.« - Solicitarea, »Dacă are cineva urechi, să audă!« a rostit-o deseori Domnul nostru în lucrarea Lui pe pământ, chiar dacă cu mici diferențe în construcția cuvintelor (Matei 11,15; 13,9,43; Luca 8,8 și alte locuri). Aceeași solicitare cu adaosul »ce zice Duhul Adunărilor« este conținută în fiecare din cele șapte scrisori deschise (Apocalipsa 2 și 3). Acest adaos nu s-ar potrivi aici, deoarece Adunările nu vor mai fi pe pământ în acele zile de judecată. Chemarea de a asculta este îndreptată spre *înțelegerea spirituală*, care prin aceasta va fi încercată, spre deosebire de auzirea *naturală*, pe care o are orice om sănătos.

După aceea se arată un principiu, care are valabilitate atât pentru fiară cât și pentru sfinții lui Dumnezeu, pentru prieteni și pentru dușmani și pentru toate timpurile. Oricât de puternic ar lucra harul și puterea Duhului Sfânt în sfinți și oricât de îngrădită ar fi aplicarea acestui principiu, el rămâne valabil în sine. Care este adevărul deosebit, care este sfătuit aici cu așa insistență? Este certitudinea dreptății de răsplătire, sau ca să vorbim cu cuvintele Sfintei Scripturi: »Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura« (Matei 7,2). Dacă cineva duce în captivitate, el însuși va merge în captivitate; dacă cineva omoară, și el va trebui omorât. Ce cuvânt solemn și cât de important și de potrivit pentru sfinții care vor avea atunci greu de suferit sub sceptra de fier al fiarei! Ei nu trebuie să se opună. Armele lor nu sunt carnale, ci spirituale. »Aici este răbdarea și credința sfinților.« Numai în felul acesta ei pot triumfa. Ei vor avea victorii morale și spirituale din aceasta, nu victorii prin puteri și autoritate exterioară. Privit în exterior, ei vor fi lipsiți de ajutor și situația lor va fi lipsită de speranță, dar ei își vor găsi sursele de ajutor în Dumnezeu. Ei nu se vor închina fiarei, dar ei nu au voie nici să se împotrivescă folosind forța, căci atunci soarta lor

⁶ Aici trebuie înțeles sensul simbolic al cuvântului *pământ*.

va fi captivitatea și moartea. Dar chiar dacă se va ajunge la aceasta – ei posedă o viață, pe care nici cea mai mare putere a dușmanului nu o va putea atinge. Numele lor sunt înscrise în cartea vieții Mielului, și nicio putere de pe pământ și din iad nu le va putea șterge sau să le jefuiască partea lor veșnică, care se întemeiază pe moartea Mielului lui Dumnezeu.

Atât în Apocalipsa 13 cât și în Daniel 7 tema principală este împărăția romană reinstaurată. În Apocalipsa 13 tema principală este însă caracterul general al acestei împărății, în timp ce în Daniel 7 se vede în mod deosebit capul *personal* al împărăției. Hulele și prigoana din partea fiarei (Apocalipsa 13,5-7) sunt descrise aproape cu aceleași cuvinte ca și vorbirea și acțiunea »cornului mic« (Daniel 7,8.20.21.25). Atât prorocul Daniel cât și vizionarul Ioan leagă natura împărăției cu capul ei personal, ultimul stăpânitor. Caracterul împărăției este întruchipat totodată în persoana acestui stăpânitor mare. Alte caracteristici ale fiarei și legătura ei cu curva le găsim în capitolul 17 al cărții Apocalipsa. Ele vor fi tratate la studiul acestui capitol. Denumirea de »fiară« este folosită în cartea Apocalipsa pentru împărăția romană, marea putere statală din ultimele zile.

Fiara a doua (versetele 11-18)

Comparație între cele două fiare

Între cele două fiare⁷ din acest capitol există o serie de diferențe clare. Prima se ridică dintr-o stare de neliniște, din marea popoarelor răscolită; cea de-a doua se ridică dintr-o stare relativ liniștită și ordonată, cu un regim stabil, din pământ. Prima este o putere lumească, cea de-a doua este o putere religioasă. Prima fiară are zece coarne, cea de-a doua numai două. Cu influența ei rafinată, înșelătoare, nimicitoare de suflete, fiara a doua este cea mai periculoasă dintre aceste două unelte executive ale lui satan, dar prima fiară are o mai mare putere statală și militară. Cea de-a doua fiară este clar subordonată primei fiare și folosește puterile militare și restul puterilor, ca să-și atingă scopul: divinizarea primei fiare. Prima fiară vine dintre națiuni, cea de-a doua dintre iudei. Și în timp, fiara a doua apare după prima fiară. Cu privire la domeniile de activitate ale acestor două fiare sunt incertitudini majore la mulți.

Prima fiară va fi un sistem politic și militar puternic, care va pieri sub judecățile Domnului la venirea Sa. Cu toate că acest imperiu viitor va fi mai mic în extinderea lui decât împărăția romană din trecut, autoritatea și influența lui se va extinde peste toate părțile pământului devenite civilizate și „creștine”, și prin aceasta asupra a numeroase națiuni. Satan va da tronul său și autoritatea sa acestei fiare. Domnul Isus a refuzat să primească această autoritate din mâna satanei (Luca 4,6-7), dar ea Îi va fi dată de Tatăl Său (Psalmul 2,8). Fiara va fi puterea predominantă pe pământ, căreia nu va putea să i se împotrivescă nici o altă putere.

Domeniul de stăpânire al fiarei a doua va fi Palestina. Puterea ei politică va dispărea repede, deoarece prima fiară, prin persoana conducătorului ei, se va amesteca în afacerile politice și religioase ale iudeilor și pentru ca să devină conducătorul propriu-zis al Palestinei pentru timpul din urmă. La începutul activității sale și anticristul este văzut ca o fiară⁸, dar el va pierde domnia

⁷ Atragem încă o dată atenția, că denumirea *fiară*, care în sine se folosește pentru o împărăție sau pentru structura unei puteri politice, se folosește deseori și pentru conducătorul acesteia sau pentru căpetenia ei. În cazul particular trebuie dedus din context, dacă este vorba de o *împărăție* (sau de o putere) sau de deținătorul puterii *personale*, deci despre un *om*.

⁸ Domnitorul împărăției romane reinstaurate și anticristul sunt văzuți și denumiți în acest capitol în mod just ca fiare, cu toate că ei sunt oameni naturali. Animalul de regulă își are ochii și simțul îndreptat în jos, spre pământ. Omul creat după chipul lui Dumnezeu, prin alcătuirea corpului său și prin mersul vertical, este capabil în mod normal să privească în sus. În această diferență naturală există o învățătură spirituală. Gândirea și năzuința omului fără Dumnezeu este îndreptată în jos, spre pământ și spre cele pământești; în aceste caracteristici morale se aseamănă prin aceasta cu animalele. Omul după gândurile lui Dumnezeu dimpotrivă, își îndreaptă gândurile și năzuința în sus,

lumească și la sfârșit va fi judecat ca fiind *profetul mincinos*. Puterea de domnie pe pământ va fi unită în prima fiară, care va rămâne stăpânitoare până la sfârșit și ca stăpânitoare va fi judecată. Fiara a doua va deveni slujitoarea și ajutorul primei fiare. Dar această a doua fiară va înșela și va duce în rătăcire lumea. Ea își va îndrepta efortul, să mîne în brațele lui satan pe iudei și pe aceia care odinioară s-au numit creștini. Un semn caracteristic îngrozitor al acelor zile va fi, că toți vor fi aduși în cea mai josnică sclavie sub domnia primei fiare. Atunci nu va mai fi nici un fel de libertate. Însă ambele fiare vor fi prinse în același timp în, sau, la Ierusalim, și la venirea Domnului în putere ambele vor primi aceeași soartă în iazul de foc (capitolul 19,20).

O imitare rușinoasă a lui Hristos

11. - »Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne asemenea unui miel și vorbea ca un balaur.« - Cine este această »o altă fiară«? Înfațișarea ei »asemenea unui miel« arată imediat pe Mesia cel fals sau Hristosul fals. Ea are două coarne; adevăratul Miel a fost văzut cu șapte coarne. Cornul este un simbol al puterii exterioare, morale sau chiar împărătești. Noi gândim că cele două coarne ale fiarei este o imitare deformată a celor șapte coarne ale mielului (capitolul 5,6). Mielul are puterea *desăvârșită* (șapte coarne), acest animal are o putere limitată. Cele două coarne arată o poziție dublă ca împărat și preot, pe care anticristul și le va aroga și cu care va simula. El va governa ca împărat în Ierusalim (Daniel 11,36), dar cu toate acestea va fi subordonat marelui său conducător, prima fiară. Ca »profetul mincinos (fals)« (așa este el denumit în capitolul 16,13; 19,20 și 20,10) va exercita o mare putere religioasă printre iudei și în general printre popoarele numite creștine.

11. . »Vorbea ca un balaur.« - Cu toată aparenta asemănare exterioară cu Mielul, și cu toate că își va aroga o autoritate oficială, care nu i se cuvine, el va fi imediat demascat, când va vorbi. Vocea și vorbirea balaurului îl trădează și îl caracterizează ca slujitor al lui satan, care exercită puterea și guvernarea politică. Stricăciunea morală, exterioară și lăuntrică, a omului este marea țintă a balaurului, și ca să obțină aceasta, el va fi cel mai bine susținut de cei doi reprezentanți importanți ai lui, fiarele din acest capitol.

Roma și Ierusalimul vor fi cele două centrale, de unde satan va exercita influența sa și activitățile sale în Europa și Palestina și pe întreg pământul.

Fiara a doua ca slujitor al primei fiare

12.-15. - »Și ea exercită toată autoritatea primei fiare în fața ei; și face ca pământul și cei care locuiesc pe el să se închine primei fiare, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și face semne mari, încât face să se coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor. Și îi înșală pe cei care locuiesc pe pământ din cauza semnelor care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, spunându-le celor care locuiesc pe pământ să-i facă un chip fiarei, care are rana de sabie și a rămas în viață. Și i s-a dat să dea suflare chipului fiarei, încât chipul fiarei să și vorbească și să facă să fie uciși toți cei care nu se vor închina chipului fiarei.« - Cea de-a doua fiară va fi o putere subordonată, și căpetenia ei regală va fi slujitorul activ al primei fiare. La prima privire se pare că din aceste versete rezultă că prima fiară este un sistem puțin activ și că energia și desfășurarea de forță se întâlnește numai la fiara a doua, deoarece »exercită toată autoritatea primei fiare în fața ei (deci, în prezența ei)«. Dar aceasta nu este așa. Prima fiară este o uniune puternică de zece împărați, armonios uniți într-o putere uriașă (capitolul 17,12-13) sub un domnitor, care se opune activ și cutezător lui Dumnezeu, hulind și prigonind. Anticristul, căpetenia celei de-a doua fiară, nu va avea nicio putere regală în afara Palestinei. De aceea el se

spre cer, spre Dumnezeu (2 Corinteni 3,18; Filipeni 3,14; Coloseni 3,1-2). În privința aceasta, conducătorii religioși și politici din acele timpuri viitoare sunt, în ceea ce privește starea lor spirituală și morală, efectiv animale.

va folosi de autoritatea primei fiare, a cărei putere și prestigiu le va folosi pentru exercitarea intențiilor lui diabolice. Acesta urmărește ca să conducă creștinătatea decăzută, să se plece în adorare înaintea împărăției romane reînstate și a domnitorului ei. Cea de-a doua fiară nu va dispune de o putere militară proprie; pe aceasta o dă balaurul primei fiare. Însă cea de-a doua fiară va influența oamenii spiritual și religios și de aceea va fi cea mai rea dintre cele două. Anticristul va revendica pentru sine însuși adorare divină și se va așeza în Templu, pe care națiunea iudaică îl va reclădi atunci în stare de necredință. El însuși se va înălța peste orice autoritate omenească și divină, în măsura în care îi este posibil, ca să ocupe⁹ locul lui Dumnezeu. Aceasta va avea loc în Palestina. *Acolo* va governa el, după ce și-a instaurat tronul în Ierusalim, și tot acolo va lua Templul în totalitate în posesiunea sa și se va prezenta, că ar fi Dumnezeu. Această a doua fiară va avea prin aceasta putere religioasă și lumească, dar puterea religioasă va sta pe primul plan. Cu totul altfel decât Hristos, care a venit în Numele Tatălui Său (Ioan 5,43), această persoană îngrozitoare va avea pretenția că este Mesia al lui Israel, dar se va impune ca împărat și ca proroc în mijlocul poporului, care va fi strâns atunci în necredință în țară. Națiunea iudaică (cu excepția rămășiței temătoare de Dumnezeu), lovită prin judecată cu orbire, va recunoaște aroganța și cerințele anticristului, care va conduce atunci la decăderea totală de la Dumnezeu adevărat al iudeilor și al creștinilor (1 Ioan 2,22). *În interiorul* granițelor țării sfinte el va fi venerat în mod dezgustător ca Dumnezeu. *În afara* granițelor Palestina, în restul ținuturilor creștinătății, el va constrânge națiunile și popoarele să se închine primei fiare, »a cărei rană de moarte fusese vindecată.«

13. - » Și face semne mari, încât face să se coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor.« - Marile semne nu sunt prezentate în detaliu, dar un semn deosebit de remarcabil este numit concret: ea face să se coboare foc din cer, și aceasta în public, »înaintea oamenilor.« Este felul semnelor și minunilor prin care în timpul lui Ilie s-au confirmat pretențiile adevăratului Dumnezeu în opoziție cu cele ale lui Baal (1 Împărați 18,38-39). Deci în același fel fiara a doua va susține pretențiile la adorare din partea tuturor a primei fiare, și în mod asemănător fiara a doua va fi confirmată de satan însuși (2 Tesaloniceni 2,9). Aceasta va avea loc atunci când Dumnezeu prin judecata de răsplătire va lăsa pradă creștinătatea vinovată, care de mult a renunțat deja la El; prin aceasta va începe judecata ei. Dumnezeu va trimite atunci creștinătății decăzute »o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă o minciună« (2 Tesaloniceni 2,11). Urmarea acestui fapt va fi, că satan își va ocupa locul în mijlocul creștinătății mărturisitoare și în felul acesta Dumnezeu va fi cu totul pus deoparte, așa că va lua naștere ca rezultat îngrozitor adorarea diavolului în prezentarea lui triunitară. Acesta va fi deci sfârșitul civilizației noastre celebre și a progresului material și moral. Este de ales între Dumnezeu și creștinismul biblic, pe de o parte, și diavol și creștinătate, pe de altă parte. Realitatea vie este legată numai de prima; o simplă mărturisire creștină, care nu are o valoare adevărată și care rămâne, conduce la a doua legătură.

Chipul fiarei

14. - »... spunându-le celor care locuiesc pe pământ să-i facă un chip fiarei, care are rana de sabie și a rămas în viață.« - Solicitarea oficială »să-i facă un *chip* fiarei, care are rana de sabie și a rămas în viață.« este o altă înaintare în rău. Este remarcabil, că la *începutul* supremației

⁹ Anticristul va fi adorat public, însă în mod ciudat el însuși va adora un dumnezeu, pe care el însuși și l-a conceput, un dumnezeu, care până atunci nu a fost cunoscut în istoria lui Israel. Pe acest idol îl va copleși cu glorificări (Daniel 11,38). „Împăratul”, care apare pe neașteptate în istoria războaielor dintre stăpânitorii sirieni și egipteni (Daniel 11) și care are origine iudaică (Daniel 11,37), este fără îndoială falsul Mesia. El este același cu omul păcatului și cel nelegiuit (2 Tesaloniceni 2,3.8), anticristul, la Ioan, prorocul fals (mincinos) din cartea Apocalipsa și cealaltă fiară, cea de-a doua, din Apocalipsa 13. El va cere în Palestina ca numai el să fie adorat și în lumea largă va dirija adorarea spre marii lui tovarăși de legământ, prima fiară și balaurul.

păgâne oamenii sub amenințarea cu moartea au fost constrânși să se închine unui chip care reprezenta mărimea și maiestatea primului imperiu mondial (Daniel 3). Scurt înainte de *sfârșit* stăpânirea păgână va repeta aceasta, așa cum vedem aici. Cât de incorigibilă este natura umană! În Scriptură se face diferențiere între pildă și chip (tablou). Omul a încetat din punct de vedere moral să fie după asemănarea cu Dumnezeu (Geneza 1,26), dar și despre omul decăzut se spune că el este făcut după chipul lui Dumnezeu și are misiunea să exercite suplinitor funcția de guvernare din partea lui Dumnezeu pe pământ (Geneza 9,6). Un chip (tablou) prezintă pe cineva, dar nu este neaparat identic cu el. Suntem convinși că chipul fiarei va fi un chip real, impunător, care va fi înălțat în centrul creștinătății și va sluji la adorarea fiarei. În câmpia Dura a fost ridicat un chip real, care a slujit la adorarea lui Nebucadnețar și a împărăției sale.

Rana de moarte a fiarei este amintită de trei ori (versetele 3,12,14). La a treia prezentare se spune că rana a fost pricinuită de o sabie, ceea ce arată că sfârșitul de atunci al imperiului mondial nu a venit pe calea decăderii naturale, ci violent. Cetele germanilor din nord au strâmtorat împărăția slăbită și i-au pus capăt.

Adorarea chipului

15. - »Și i s-a dat să dea suflare chipului fiarei, încât chipul fiarei să și vorbească și să facă să fie uciși toți cei care nu se vor închina chipului fiarei.« - Anticristul nu va avea nici o putere în sine însuși. De la sine nu putea să dea chipului nici putere și nici viață reală sau chiar numai aparentă, dar el va acționa sub puterea lui satan. Acesta este cel care va lucra prin cele două fiare. Chipului fiarei i se va da *suflare*, nu viață, căci viața o dă numai Dumnezeu. Chipul va fi făcut *fiarei*, va sluji onoarei și gloriei ei. Va fi însă și un chip al fiarei, deci o va prezenta în așa fel, ca să atragă atenția lumii asupra lui și permanent să mențină treaz în mintea oamenilor gândul la fiară, prin aceea că el stă înaintea ochilor lor. Hengstenberg a remarcat în privința aceasta: „Nu se vorbește despre chipuri, ci despre un chip, însă după sens ne putem gândi la o mulțime de chipuri.” – Dacă acest chip va fi multiplicat și va fi răspândit pe toată întinderea ținutului creștinătății, nu putem spune cu certitudine¹⁰. Scopul este însă, fie că este vorba de un chip sau de mai multe, să facă lumea să cadă în adorare la picioarele fiarei. Chipului fiarei i se va da să și vorbească. Conținutul vorbirii lui îl vor afla numai cei care îl vor auzi. Însă moartea va fi cu certitudine partea tuturor celor care refuză să aducă onoare divină fiarei sau căpeteniei ei, »conducătorul (roman) care va veni« (Daniel 9,26). Așa va înșela fiara a doua prin semne și minuni supranaturale mulțimea decăzută și vinovată a creștinătății, că nu numai se va pierde orice imaginație despre creștinismul adevărat, ci va fi practică deschis și fără rușine o slujire la idoli în cea mai oribilă formă. Ce viitor stă înaintea „țărilor creștine”!

Supunerea generală față de fiară

16.-17. - »Și face ca tuturor, celor mici și celor mari, și celor bogați și celor săraci, și celor liberi și celor robi, să li se dea un semn pe mâna lor dreaptă sau pe fruntea lor; și ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, dacă nu are semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei.« - În acele zile îngrozitoare va fi subjugată orice gândire și activitate personală. Va fi cerută cea mai adâncă și deplină supunere, care a existat vreodată, sub tirania satanică – și nimeni nu va îndrăzni să i se opună. Diferitele categorii de oameni care au fost numite cuprind în totalitatea lor pe toți cei care trăiesc în zona de influență a fiarei. Nimeni, oricât de neînsemnată sau de înaltă va fi poziția lui, nu se va putea sustrage. Nici bogații, nici săracii nu vor putea să-și răscumpere sau să obțină prin implorare eliberarea de sub domnia de fier a fiarei. Cei liberi și robii vor sta pe

¹⁰ Astăzi ne putem imagina răspândirea chipului prin serviciile de știri și rețelele de date.

aceeași treaptă în absoluta subordonare față de fiară. Toți, de la cei mai mici și până la cei mai mari, vor fi în aceeași măsură sclavii ei. Cine se împotrivesc voinței ei va fi jefuit de dreptul la viață, căci fiara va controla eficient orice activitate; cine se va împotrivi va trebui să privească moartea sigură. Un semn anumit, secret, va fi pus pe fiecare om, fie pe mâna lui dreaptă, ori pe frunte¹¹. Numai martirii nu vor primi semnul. În credințioșie ei vor fi gata să-și dea viața prin împotrivirea lor intransigentă față de aroganța satanică. Semnul pe *mână* va marca omul ca sclav *activ* al fiarei, în timp ce semnul pe *frunte* va exprima *recunoașterea publică* a sclaviei. În ambele cazuri trebuie însă să se recunoască supremația absolută a fiarei și să i se aducă închinare. Odinioară se obișnuia să se ardă cu fierul roșu numele, sau un semn caracteristic, al stăpânului pe sclav. Cei pecetluiți din cele 12 seminții ale lui Israel (Apocalipsa 7,3), cei păziți din Iuda (Apocalipsa 14,1) și sfinții glorificați (Apocalipsa 22,4), vor fi însemnați public, pe frunțile lor, de Dumnezeu ca proprietate a Sa (vezi și Ezechiel 9,4). Pavel purta pe trupul său semnele rănilor Domnului Isus (Galateni 6,17).

Trebuie să ținem foarte bine seama, că Satan va da unitate și putere acestui sistem statal și social, *fiarei*. De aceea toți trebuie să recunoască apartenența lor la acest sistem, dacă vor să nu fie pedepsiți cu izgonire fără nicio cruțare. Nevoile vieții zilnice, care se obțin prin activitate legitimă, nu vor mai fi obținute de aceia care în credințioșie față de Dumnezeu și în ținerea strâns de adevăr vor refuza să urmeze fiara și slujitorii și complicii ei puternici și vicleni, pe anticrist, suita ei. Proscrierea socială și moartea vor fi partea necondiționată a tuturor care rămân credințioși lui Dumnezeu în această cea mai mare strâmtorare din istoria omenirii. *Unificarea* este deja acum la ordinea zilei; oamenii religioși o cer, lumea politică o cere, bogăția și capitalul o cere, muncitorimea, muncitori învățați și neînvățați o cer. Toți depun eforturi spre marea țintă: unirea satanică sub conducerea fiarei a tuturor grupărilor religioase și a grupelor din rândul anticriștilor și a tuturor direcțiilor sociale și politice. Din rândul maselor frământate ale popoarelor, din forțele nestăpânite, din revoluții și anarhii, care nu cunosc dreptul și legea, din certurile și luptele dintre capital și muncitorime, din răsturnările de tronuri și prăbușirea statelor, va rezulta prin influența directă a lui satan o puternică putere statală. Ea va învinge tot ce îi stă în cale, sau vrea să-i împiedice înaintarea. Și acestei puteri va trebui să i se supună toți, fără nici o excepție – sau vor plăti pedeapsa cu prețul vieții lor.

Semnul, numele fiarei și numărul numelui ei¹² nu sunt trei semne diferite. Numele fiarei nu ne este făcut cunoscut în Cuvântul lui Dumnezeu, și tot așa numele domnitorului, care va domni în Rusia în ultimul timp și căruia îi este destinat să joace un rol important în relațiile cu Israel (Ezechiel 38 și 39). Nu vrem să afirmăm, că este imposibil să se cunoască numele fiarei. Fără îndoială, în privința aceasta Dumnezeu va da lumină și înțelegere deplină sfinților care vor fi pe pământ în zilele acelea, căci pentru ei această cunoaștere va fi de mare importanță și chiar necesară, ca să recunoască adevăratul caracter al fiarei. De aceea să lăsăm așa cum a lăsat Dumnezeu, până când El o va face clar, ceea ce cu siguranță o va face; dacă nu nouă, atunci El

¹¹ În India, brahmenii poartă pe fruntea lor un semn spre onoarea „dumnezeului” căruia ei i se închină, prin care ei sunt ușor diferențiați unul de altul.

¹² 1. Un comentator a scris cu privire la numărul numelui fiarei: „Încercările diferite de a dezlega această enigmă renumită par să dovedească că cercetătorii sunt încă departe de a fi una. Weyland descoperă numărul în expresia *Caesar al romanilor*, scris cu litere ebraice; Schmidt și Vischer o găsesc în numele lui *Nero*, Pfliegerer în numele lui *Nero Caesar* și Voelter în *Traian Adrianus*. Erbes, Spitta și Zahn, care ca și Irenaeus citesc în textul Scripturii numărul 616 în loc de 666, identifică fiara cu Caligula sub numele de *Gaius Caesar*, dar ei ajung la acest rezultat folosind litere grecești în loc de litere evreiești. După mai bine de optsprezece secole este încă foarte nesigur, dacă cineva are suficientă pricepere, ca să socotească numele fiarei.”

2. În limba greacă și în limba ebraică literele sunt folosite și ca numere (ca de exemplu la numerele romane); de aceea fiecare literă are în aceste limbi (și în altele) și o valoare numerică. Întreaga valoare numerică a unui cuvânt sau nume se poate calcula exact, adunând valorile numerice ale literelor. Asocierea inversă a unui cuvânt sau nume la un număr dat (care reprezintă o sumă) nu este posibilă să se facă univoc, dacă nu se știe din câte litere și care sunt literele din care se compune cuvântul.

În scrierea greacă sau ebraică numele și numărul numelui ar putea fi constituit din aceleași litere și prin aceasta să arate la fel.

va da totuși claritate acelorora, care vor putea să aibă cu adevărat foloase din ea. Partea acelorora, care vor primi semnul fiarei, va fi pierzarea veșnică. Cuvintele, cu care este descrisă soarta lor îngrozitoare, vorbesc despre o groază fără precedent. Noi nu cunoaștem nimic în Cuvântul lui Dumnezeu, care să depășească seriozitatea solemnă a comunicărilor cu privire la pierzarea totală, irevocabilă și veșnică a discipolilor fiarei. Numai Dumnezeu putea s-o facă, și El a făcut-o cu cuvinte care exprimă chinuri inexprimabile (capitolul 14,9-11). Ușa speranței va fi încuiată pentru fiară, pentru adepții ei și ajutoarele ei la rău, și pentru numeroșii ei adoratori. Lepădarea lui Hristos de către creștinătate va fi urmată cu cea mai mare certitudine de primirea Hristosului fals sau a falsului Mesia, și acest act concret al nebuliei și vinovăției omului poate conduce, când el va fi înfăptuit, numai la ținta finală – iazul de foc.

Numărul fiarei

18. - »Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, pentru că este număr de om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase.« - Mulți comentatori și-au oferit înțelepciunea și pricepera lor și în unele cazuri sau făcut cercetări mari, ca să clarifice întrebarea, ce vrea să se spună prin numărul 666.

În acest număr simbolic se ascunde înțelepciunea divină, și fără înțelegere spirituală nu se poate dezveli taina lui. Fără îndoială înțelesul lui exact și deplin va fi foarte clar înțelepților sau celor drepti din timpul necazului care va veni în curând. Atunci puterea lui satan în legătură cu viclenia fiarei va face să fie atinsă cea mai înaltă treaptă a aroganței și păcătoșeniei omului și el se va așeza deschis în politica și religia sa împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său. La o astfel de descoperire a omului se referă, vorbind la modul general, înțelesul spiritual al numărului 666. Acest înțeles va fi atunci foarte clar pentru sfinții afectați direct, și el va conduce la respingerea imediată a fiarei și pretențiilor ei, care în acel timp din urmă vor fi caracterizate de hule și împotrivire față de Dumnezeu din partea slujitorilor politici ai lui satan.

Numărul 666 este »număr de om«; simplul număr 6 stă deja în legătură cu omul la crearea lui și de asemenea și în istoria lui. Omul a fost creat în ziua a șasea. Lui i-au fost hărăzite șase zile pentru a lucra. Robul evreu trebuia să slujească șase ani. Ogorul trebuia cultivat șase ani. La deschiderea pecetei a șasea asupra omenirii va veni o judecată îngrozitoare și vastă. Așa cum numărul șapte caracterizează ce este *desăvârșit* sau *complet*, numărul șase, care nu ajunge la numărul deplin, arată *nedesăvârșirea* și truda *omenească*. Dar pe parcursul istoriei sale omul înaintează de la defecte la stări mai rele, până se descopere în dușmănie publică și directă față de Dumnezeu. Când de aceea numărul șase apare dublu sau de mai multe ori, atunci aceasta înseamnă că însemnătatea simbolică și morală a numărului șase simplu este accentuată mai puternic. Uriașul Goliat și fratele lui erau oameni de o mărime și putere extraordinară și dușmani deschiși ai lui Dumnezeu și ai lui Israel. La amândoi se găsește de mai multe ori numărul șase (1 Samuel 17,4-7; 2 Samuel 21,20-22; 1 Cronici 20,6).

În evoluția omului, înaintarea lui în rău atinge punctul culminant în domnia fiarei, pe care o arată înțelesul funest al numărului 666 – de trei ori numărul 6. În mod evident există o legătură între primul și ultimul imperiu mondial. În caracterul lor sunt identice, dar ultimul imperiu mondial va atinge cea mai rea dezvoltare. Chipul de aur, pe care l-a făcut Nebucadnețar pentru propria glorie, era înalt de șazeci de coți și lat de șase coți (Daniel 3,1). Fără îndoială chipul din câmpia Dura avea scopul să strângă și să unifice religiile numeroase și diferite din interiorul puternicului imperiu babilonian. Sub amenințarea cu o moarte îngrozitoare, oamenii trebuiau să se închine chipului de aur. Cu siguranță putem vedea în Daniel 3 un indiciu cu privire la răul mult mai grav și cu adevărat diabolic din Apocalipsa 13. Ambele locuri din Scriptură ne prezintă un tablou trist al oamenilor care s-au așezat și se așează peste dreptul uman și peste Lege în mândrie, egoism și independență arogantă față de Dumnezeu. Numărul 6 întretit, 666, vorbește despre dezvoltarea deplină și cea mai înaltă a *omului* sub conducerea directă a lui satan, despre

concentrarea dirijată de satan a puterii cetățenești, religioase și statale. Dumnezeu, Domnitorul suprem, va fi atunci total dat la o parte (în măsura în care aceasta este posibil oamenilor). Un *om* va ocupa locul Lui, și aceasta nu în întinericul păgânismului, ci în Palestina și în alte ținuturi ale creștinătății! Omul nu poate să scape de această treaptă de dezvoltare a răului. Prin aceasta se ajunge la punctul culminant al nebuniei omenești, a mândriei omenești, a aroganței omenești, și a voinței omenești neînfrânate. După înțelegerea noastră, acesta este înțelesul numărului 666¹³. El nu include nici o enigmă, care trebuie dezlegată de capete ingenioase, ci este o lecție, pe care omul spiritual în zilele care vor veni și deja acum trebuie s-o înțeleagă spre folosul lui.

Privire retrospectivă și privire de ansamblu profetică

În prima parte a capitolului 11 (până la versetul 13), iudeii și Ierusalimul stau pe prim plan, dar ei sunt supuși națiunilor. Restul capitolului arată cum locuitorii cerului privesc cu bucurie spre sfârșitul căilor lui Dumnezeu. În capitolul 12 vedem în lumina cerului sursele invizibile ale binelui și răului, Copilul de parte bărbătească și balaurul, apoi legăturile lui Israel cu cei doi, în mod deosebit în timpul ultimei jumătăți a săptămânii-an a necazului cel mare care va veni. Satan aruncat din cer pe pământ împreună cu îngerii săi va încerca să se răzbune pe iudeii temători de Dumnezeu. El va prigoni pe sfinții lui Dumnezeu dintre iudei și dintre neamuri. Deoarece știe că mai are puțin timp, își va urmări fără încetare și cu mare energie și mânie scopul. Este uimitor, cum se precipită evenimentele în timpul scurt de trei ani și jumătate. Ceea ce în împrejurări normale și prin activitatea influențelor obișnuite asupra oamenilor a necesitat secole pentru a se ajunge la dezvoltare, atunci, sub conducerea iscusită a lui satan, se va realiza deosebit de repede. În privința aceasta trebuie să ne gândim, că multele obstacole, care acum sub previziunea lui Dumnezeu – printre altele și existența actuală a puterii autorităților – rețin ultima și deplina desfășurare a răului, nu vor mai fi atunci. Adunarea va fi luată în cer, și Duhul Sfânt va fi părăsit pământul. »Numai că acum este acela, cel care o reține, până când El (Duhul Sfânt) va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit cel fărădelege« (2 Tesaloniceni 2,7.8). Acum există cele două obstacole esențiale, »ce reține« și »cel care o reține« - un lucru (Adunarea) și o Persoană (Duhul Sfânt).

Vedem apoi în capitolul 13 cele două fiare, prin care satan își urmărește scopurile sale cu creștinătatea și cu iudaismul stricat. Prima fiară este fără îndoială împărăția romană, marele imperiu mondial, căruia satan îi va da tronul său și autoritatea sa. Cea de-a doua fiară va acționa în Palestina în sectorul *religios* cu putere aproape nelimitată, dar satan se va folosi de ajutorul ei și în alte ținuturi din afara țării sfinte. Însă acolo el va lucra în subordonare față de puterile statale. Nu este de ajuns că slujirea la idoli a iudeilor în cele din urmă va întrece tot ce a avut loc în trecut (Matei 12,45), chiar și chipul îngrozitor pe care îl prezintă așa de plastic profetul captivității (Ezechiel 8) – ci și creștinătatea trebuie umilită, să devină o mulțime stricată, odioasă de slujitori la idoli. Aceasta va obține fiara a doua în prezența primei fiare, superioară în ceea ce privește puterea politică.

Dușmanii exteriori ai lui Israel din timpurile acelea nu sunt numiți în cartea Apocalipsa. Conducătorul lor va fi asirianul sau împăratul nordului, dușmanul politic al națiunii iudaice reînființate fiind în stare de necredință. Împăratul sudului (Egiptul) va fi un aliat al primei fiare,

¹³ Numărul 6 întreit conduce și la gândul următor: numărul 3 arată o *mărturie completă*; o stare de lucruri este considerată veridică pe baza mărturiei concordante a 3 martori (1 Ioan 5,7-8). Deoarece 6 este numărul *nedesăvârșirii omenești*, întreitul număr 6 (numărul 666, »număr de om«) înseamnă nedesăvârșirea totală și incontestabilă a fiarei. Cu toată aroganța ei, ea va fi caracterizată printr-o totală *nedesăvârșire*.

În acest context este foarte remarcabil, că valoarea numerică în limba greacă a Numelui scris Isus este 888, deci un întreit 8. Numărul 8 arată un *inceput nou*. Ziua a 8-a este ziua 1 a unei săptămâni noi și »ziua următoare după Sabat«; 8 este și numărul noii creații și al veșniciei. Deci numărul 888 arată, că Numele Domnului Isus – și prin aceasta Persoana Sa și lucrarea Sa – stă în legătură cu *noua creație*, care se întemeiază pe El (vezi Levitic 23,10.11.15.16; Ioan 20; 2 Corinteni 5,16.17).

dar un adversar al marelui său vecin din nord, asirianul. Acesta va fi la rândul lui un dușman înverșunat atât al împăratului anticreștin din țara Israel (al fiarei a doua din capitolul 13), cât și al împăratului sudului. Palestina, deoarece se află între cele două puteri dușmane, va fi ca și în trecut câmpul lor de măcel. Trecutul (Daniel 11,1-35) și viitorul (Daniel 11,36-45) acestor două puteri și legăturile lor cu iudeii sunt o temă de studiu foarte interesantă. În cartea Daniel, capitolul 11 este o extindere a capitolului 8 cu multe detalii. Pentru a cunoaște marii dușmani ai lui Israel din ultimele zile, trebuie citiți prorocii Isaia, Mica și în mod deosebit Daniel. Gog, domnitorul Rusiei, care stă peste și înapoia împăratului nordului, va cădea de asemenea fără glorie împreună cu oștirile lui pe munții lui Israel (Ezechiel 38 și 39), după ce Domnul va fi nimicit pe asirian. Aceasta va avea loc după venirea Domnului și efectuarea judecăților Lui, înainte ca apoi El să preia domnia în caracterul ei solomonic sau plin de pace și să înceapă pe pământ mult doritul și așteptatul timp de binecuvântare de o mie de ani. Gog va fi conducătorul națiunilor și al popoarelor din nord-est în vrăjmășia față de fiară, puterea din vest. În afară de aceasta Gog va fi un dușman al iudeilor, fiara dimpotrivă, va fi la început un prieten al națiunii reînstaurate. Iudeii reînțorși în țară înainte de arătarea Domnului în putere vor fi motivul de ceartă și vrăjmășie dintre Gog și fiară. Scopurile politice ale celor doi vor fi diferite, și de aceea vor ajunge să se certe. Evenimentele din Europa și Asia lasă să se recunoască, că națiunile merg rapid în întâmpinarea controverselor finale. Fie ca sufletele noastre să fie păzite în pace!